

AMiCO

by Nanmeebooks

Novel

แต่เธอผู้เจ็บปวด

SOLITAIRE

นวนิยายในชุด
“Heartstopper
หยุดหัวใจไว้ที่นาย”

ALICE OSEMAN เขียน

วลัยลักษณ์ จิตตะยโสธร แปล

ALICE OSEMAN

เขียน

AMiCO
by Nanmeebooks

SOLITAIRE

แต่เธอผู้เจ็บปวด

คุยกับนักเขียน

หนังสือเล่มนี้มีเนื้อหาที่อ้างอิงถึงการฆ่าตัวตายและการพยายามฆ่าตัวตาย ความคิดเรื่องการฆ่าตัวตาย การทำร้ายตัวเอง ภาวะซึมเศร้า พฤติกรรมการกินผิดปกติ และพฤติกรรมย่ำคิดย่ำทำโปรดอ่านนวนิยายเรื่องนี้อย่างมีวิจารณญาณ ผู้อ่านสามารถอ่านคำเตือนเนื้อหาในเล่มโดยละเอียดได้ที่ aliceoseman.com/content-warnings

นวนิยายเรื่อง Solitaire แต่เธอผู้เจ็บปวด มีตัวละครบางตัวจากชุดกราฟิกโนเวลของฉันเรื่อง Heartstopper หยุดหัวใจไว้ที่นาย เรื่องราวเกิดขึ้นคู่ขนานไปกับเหตุการณ์ใน Heartstopper หยุดหัวใจไว้ที่นาย เล่ม 4 สำหรับนักอ่านผู้ค้นพบนวนิยายเรื่องนี้หลังได้อ่าน Heartstopper หยุดหัวใจไว้ที่นาย ไปแล้ว โปรดรู้ไว้ว่านวนิยายเรื่องนี้เล่าเรื่องด้วยโทนที่แตกต่างออกไป Solitaire แต่เธอผู้เจ็บปวด เขียนขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 2012 ซึ่งเป็นเวลานานก่อนที่ Heartstopper หยุดหัวใจไว้ที่นายจะเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา และนำเสนอเรื่องราวที่มีตมกว่าใน Heartstopper หยุดหัวใจไว้ที่นาย

ดังนั้น Solitaire แต่เธอผู้เจ็บปวดอาจไม่เหมาะกับนักอ่านทุกคน
ที่ชื่นชอบเรื่องราวใน *Heartstopper* หยุดหัวใจไว้ที่นาย

เมื่อปี ค.ศ. 2020 ฉันได้รับโอกาสพิเศษให้แก้ไขเนื้อหาในเรื่อง
Solitaire แต่เธอผู้เจ็บปวด ซึ่งฉันได้แก้ไขเนื้อเรื่องของ Solitaire
แต่เธอผู้เจ็บปวดและเหตุการณ์ใน *Heartstopper* หยุดหัวใจไว้
ที่นาย ใกล้เคียงกันมากขึ้น อีกทั้งยังแก้ไของค์ประกอบในเรื่อง
หลายจุดที่ฉันรู้สึกว่ามันเสี่ยงหรืออ่อนไหว ฉันซาบซึ้งเหลือเกินที่
นักอ่านกระตือรือร้นอยากอ่านผลงานเก่า ๆ ของฉัน และขอบคุณ
สำนักพิมพ์ที่ให้การสนับสนุนนวนิยายเก่าในคลังของฉันนะคะ!

ขอบคุณทุกคนที่ให้การสนับสนุนงานเขียนของฉันเป็นอย่างมากค่ะ!

อลิซ โฮสแมน สิงหาคม 2020

อลิซ โอสแมน เกิดเมื่อปี ค.ศ. 1994 ที่มณฑลเคนต์ ประเทศอังกฤษ จบการศึกษาจากสาขาวิชาวรรณคดีอังกฤษ ณ มหาวิทยาลัย เดอแรมเมื่อปี ค.ศ. 2016 ปัจจุบันมีอาชีพเป็นนักเขียนเต็มเวลา และนักวาดภาพประกอบ ปกติอลิซมักนั่งจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์ อย่างเลือนลอย พลังตั้งคำถามถึงความรู้ความหมายของการ มีตัวตน หรือพยายามทำสารพัดวิธีเพื่อหลีกเลี่ยงการทำงาน ออฟฟิศ *ไซลิแทร์* ซึ่งเป็นนวนิยายเรื่องแรกของอลิซได้รับการ ตีพิมพ์เมื่อเธออายุสิบเก้าปี

ติดตามอลิซ โอสแมนทางทวิตเตอร์และอินสตาแกรมได้ที่

@AliceOseman

นวนิยายโดยอลิซ โอสแมน

แต่เธอผู้เจ็บปวด

Radio Silence

I Was Born For This

Loveless

หนังสือชนะเลิศรางวัลนวนิยายเยาวชนปี ค.ศ. 2021

นวนิยายขนาดสั้นโดยอลิซ โฮสแมน

This Winter ฤดูหนาวนี้มีเรามีเรา

Nick and Charlie นิกกับชาร์ลี

กราฟิกโนเวลโดยอลิซ โฮสแมน

Heartstopper หยุดหัวใจไว้ที่นาย เล่ม 1

Heartstopper หยุดหัวใจไว้ที่นาย เล่ม 2

Heartstopper หยุดหัวใจไว้ที่นาย เล่ม 3

Heartstopper หยุดหัวใจไว้ที่นาย เล่ม 4

คำนำ

หลายๆ คนคงรู้จักทอริ สปริงในฐานะพี่สาวสุดคุลของชาร์ลี ที่คอยช่วยเหลือและอยู่เคียงข้างเขาเสมอในยามที่มีปัญหา และใน *Solitaire* แต่เธอผู้เจ็บปวด เล่มนี้เราก็จะได้รู้จักเธอคนนี้กันมากขึ้น ใครเลยจะรู้ว่าภายใต้ความเท่และหน้าตาเรียบเฉยของทอริจะเก็บซ่อน อารมณ์ความรู้สึกและแบกรับหลายสิ่งหลายอย่างไว้มากมายอย่าง ไม่น่าเชื่อ ตั้งแต่เรื่องครอบครัว ทั้งพ่อแม่ที่ห่างเหินและต้องเป็น เสาหลักให้น้องยามมีปัญหาทั้งที่ตัวเองก็มีเรื่องให้คิดไม่ตก เรื่องสังคม ในรั้วโรงเรียนที่เต็มไปด้วยความคาดหวังทั้งจากครูและเพื่อน ไหนจะ เรื่องเว็บไซต์ปริศนาชื่อ โซลิเทียร์ ที่ทอริจับพลัดจับผลูเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย อย่างเลี่ยงไม่ได้ ยังไม่รวมเรื่องหัวใจ เมื่ออยู่ๆ ก็มีสองหนุ่มเข้ามาทำให้ ชีวิต (และหัวใจ) บั่นป่วน เรียกได้ว่าชีวิตวัยรุ่นถูกอัดแน่นอยู่ในเล่มนี้ มันไม่ง่าย แต่ก็สวยงาม เต็มไปด้วยความเป็นไปได้และความหวัง

ด้วยเหตุนี้เราจึงอยากให้หนังสือเล่มนี้เป็นอีกหนึ่งกำลังใจให้ นักอ่านทุกท่าน ไม่ว่าจะเป็นวัยรุ่นหรือผ่านพ้นช่วงวัยนั้นมาแล้วก็ตาม ให้ก้าวข้ามทุกความ "หนัก" ของทุกช่วงชีวิตไปได้และได้ค้นพบ ความสวยงามที่ปลายทาง โปรดรับรู้ว่าจะมีคนมากมายเหลือเกิน ที่รักคุณ และพยายามช่วยเหลือคุณในแบบของเขาเหมือนที่ทุกคนทำให้ ทอริ

ด้วยรักและ "ซันตีฟิมาต"

นานมีบุ๊คส์

"ข้อบกพร่องของคุณคือคุณมักมีใจเอนเอียงจะเกลียดชังผู้อื่น"

"ส่วนของคุณ" เขาตอบพลางคลีโย้ม

"คือการจงใจจะเข้าใจคนอื่นผิด"

Pride and Prejudice สาวทรงเสน่ห์, เจน ออสเทน

האגודה

ภาค 1

อีลิซาเบท เบนเน็ต: คุณเด็นรำบ่างไหมคะ คุณดาร์ซี่
คุณดาร์ซี่: ถ้าเลี้ยงได้ก็ไม่ครับ

Pride and Prejudice สำนวนทรงเสน่ห์ (2005)

האגודה

หนึ่ง

เมื่อก้าวเท้าเข้าห้องนั่งเล่นรวม ฉันรับรู้ได้ทันทีว่าคนส่วนใหญ่ในห้องนี้รู้สึกเหมือนตัวเองใกล้ตายเต็มที รวมฉันด้วยคนหนึ่งละ มีแหล่งน่าเชื่อถือได้บอกไว้ว่าอาการซึมเศร้าหลังเทศกาลคริสต์มาส นั้นเป็นเรื่องปกติ และให้พวกเราเตรียมตัวรับความรู้สึกเฉื่อยชาได้เลย เพราะเพิ่งผ่านช่วงเวลาแห่ง 'ความสุขที่สุด' ในรอบปีมาหมาดๆ แต่ฉันไม่เห็นจะรู้สึกต่างจากที่รู้สึกช่วงคริสต์มาสอีฟในวันคริสต์มาส หรือวันไหนตั้งแต่เริ่มวันหยุดช่วงเทศกาลนี้สักนิดเดียว ตอนนี้ฉันกลับมาเรียนแล้ว ก็แค่เริ่มปีใหม่ ใช่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นสักหน่อย

ฉันยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น เบกก็กับฉันต่างมองหน้ากัน

"ทอริ" เบกกี้เอ๋ย "สีหน้าเธอดูเหมือนอยากจะฆ่าตัวตายนิดหน่อยเลยแฮะ"

เธอกับเพื่อนคนอื่นในแก๊งเรานั่งล้อมเหยียดแข้งเหยียดขาอยู่บนเก้าอี้หมุนบริเวณโต๊ะคอมพิวเตอร์ในห้องนั่งเล่นรวม เพราะวันนี้เป็นวันแรกของการเปิดเรียนหลังปีใหม่ เด็กชั้นซิกซ์ฟอর্মทุกคนจึงพร้อมใจกันแต่งหน้าทำผมมาสุดฤทธิ์ จนฉันรู้สึกด้อยไปทันที

ฉันทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้แล้วพยักหน้าอย่างปลงตก "ตกลงดีแฮะ เพราะเป็นเรื่องจริงเลยละ"

เธอทอดสายตามองฉันอีกครู่หนึ่ง แต่ไม่ได้ตั้งใจมองมาที่ฉันจริงๆ หรือ เราหัวเราะทั้งที่ไม่มีเรื่องจี้เส้นสัณนิธิต จากนั้นเบกกี้ถึงดูออกว่าฉันไม่มีอารมณ์ทำอะไรสักอย่างเลยผลจากไป ฉันโน้มตัวลงนอนหนุนแขนตัวเองแล้วเคลิ้มหลับ

ฉันชื่อวิกทอเรีย สปริง คุณควรรู้ไว้ว่าฉันชอบคิดนู่นนี่มากมายในหัวแล้วก็รู้สึกเศร้าเพราะเรื่องพวกนั้น ชอบนอนหลับและชอบเขียนบล็อก สักวันหนึ่งฉันจะตาย

ตอนนี้รีเบกกา แอลเลนน่าจะเป็นเพื่อนแท้เพียงคนเดียวที่ฉันมีอยู่ จะเรียกว่าเป็นเพื่อนสนิทก็คงได้ ตอนนี้ฉันยังไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าข้อเท็จจริงสองข้อนี้เกี่ยวข้องกันยังไง ยังไงก็เถอะ เบกกี้ แอลเลนไว้มมีผมสีม่วงยาวสลวย ฉันเพิ่งตระหนักได้ว่าหากคุณมีผมสีม่วงก็จะดึงดูดสายตาให้คนมองมาที่คุณ ส่งผลให้เป็นที่รู้จักของผู้คน

มากมาย และกลายเป็นสาวป๊อปตัวแม่ในหมู่วัยรุ่น ประเภทที่ทุกคนจะอ้างว่ารู้จักคุณ แต่ในความเป็นจริงกลับไม่เคยคุยกันสักคำ นั่นละ เธอมีผู้ติดตามในอินสตาแกรมเยอะทีเดียว

ตอนนี้เบกก็กำลังคุยออกรสกับอีเวลิน โพลีส์ เด็กสาวชาวแก๊งเราอีกคน อีเวลินเป็นสาวสไตล์กระเดียดไปทาง 'เท่ๆ ไม่ตามกระแส' ทำมยUNGเหิง สวมสร้อยคอประดับทรงเก้เก้

"ถ้าจะพูดให้ถูกก็คือ" อีเวลินเอ่ย "มีความตึงเครียดทางเพศระหว่างแฮร์รี่กับมัลฟอยหรือเปล่าต่างหาก"

ฉันไม่แน่ใจนักว่าเบกก็ถูกชะตากับอีเวลินจริงหรือเปล่า บางครั้งฉันก็คิดว่าคนเราแค่เสแสร้งทำเป็นญาติดีต่อกันเท่านั้นแหละ

"ก็แค่ในแฟนฟิคชันหรืออ้อ อีเวลิน" เบกก็ตอบ "ขอทีเถอะ เก็บจินตนาการเรี่ยราดนี้ไว้แคในหัวกับในประวัติค้นหาในคอมพิวเตอร์ตัวเองเถอะ"

อีเวลินหัวเราะ "แค่คิดเล่นๆ น้า ก็มัลฟอยช่วยแฮร์รี่ตอนจบเรื่องไซโหมล๊ะ ทำไมถึงต้องหาเรื่องแฮร์รี่มาตลอดเจ็ดปีด้วยนะหรอ เพราะแอบชอบไงล๊ะ" เธอปรบมือคั่นทีละคำ ถึงจะไม่ได้ช่วยให้ความคิดเห็นของเธอน้ำหนักขึ้นเลยสักนิดก็ตาม "ใครๆ ก็รู้ทั้งนั้นแหละว่าคนเราชอบแหย่คนที่ตัวเองแอบชอบ หรือจะเถียงหลักจิตวิทยาตรงนี่ละ"

"อีเวลิน" เบกก็พูด "อย่างแรกเลยนะ ฉันละเกลียดซะมด"

ที่พวกแฟนเกิร์ลคิดว่าเดรโก มัลพอยเป็นหนุ่มหน้ามนระทมทุกข์ ผู้แสวงหาทางไถ่บาปและความเข้าอกเข้าใจจากคนอื่น หมอนั่นมันขี้เหี้ยมดตัวพ่อ อีกอย่างแนวคิดที่ว่าถ้าชอบใครให้แก้มึงเขาน่ะเป็นพื้นฐานของความรุนแรงในครอบครัวเลยนะ"

สีหน้าของอีเวลินดูจะไม่พอใจมาก "ก็แค่นิยาย ไม่ใช่เรื่องจริงสักหน่อย"

เบกกี้ถอนหายใจแล้วหันมาหาฉัน อีเวลินก็เช่นกัน ฉันจึงสรุปเอาเองว่าถูกกดดันให้พูดอะไรสักอย่าง

"พูดตามตรง ฉันว่าเรื่องแฮร์รี่ พอตเตอร์ออกจะไร้สาระ" ฉันบอก "เมื่อไหร่จะเลิกพูดเรื่องนี้กันสักที"

เบกกี้กับอีเวลินมองหน้าฉัน ฉันพอจะรู้ว่าตัวเองทำบทสนทนากร่อย จึงพิมพ์ข้อความก่อนจะดันตัวลุกขึ้นจากเก้าอี้แล้วรีบเดินหนีออกจากประตูห้องนั่งเล่นรวม บางครั้งฉันก็เกลียดผู้คนเสียจริง ซึ่งคงส่งผลที่ไม่ดีต่อสุขภาพจิตของตัวเองสักเท่าไร

*

เมืองของเรามีโรงเรียนมัธยมศึกษาสองแห่ง โรงเรียนมัธยมหญิงฮาร์วีย์กรีนหรือที่รู้จักกันในนาม 'ฮิกส์' กับโรงเรียนมัธยมชายทรูแฮม ทั้งสองโรงเรียนรับนักเรียนทุกเพศสภาพเข้าเรียนเกรดสิบสองกับสิบสาม ช่วงสองปีสุดท้ายของชีวิตมัธยมซึ่งเป็นที่

รู้จักกันทั่วประเทศในชื่อชั้นซิกซ์ฟอร์ม ตอนนี้ฉันอยู่เกรดสิบสอง
เลยต้องเผชิญกับการทะเลาะกันเข้ามาของมนุษย์ผู้ชาย เด็กผู้ชาย
ในโรงเรียนอีกสัปดาห์อยู่ระดับเดียวกับสัตว์พิเศษในตำนาน และการมี
แฟนเป็นตัวเป็นตนจะยิ่งทำให้คุณกลายเป็นระดับแนวหน้าของ
ชนชั้น แต่ส่วนตัวแล้วความคิดที่ว่าต้องคิดถึงหรือถกกันเกี่ยวกับ
'เรื่องหนุ่ม ๆ' ก็ทำเอาฉันอยากยิงแสงหน้าตัวเองตายไปซะเลย

และต่อให้ฉันสนใจเรื่องพวกนั้นก็ใช่ที่เราจะมีโอกาสได้
แสดงออกนักหรือก ต้องยกความดีความชอบให้เครื่องแบบ
โรงเรียนอันแสนงดงามเลยเรื่องนี้ ปกติแล้วพวกชั้นซิกซ์ฟอร์ม
ไม่จำเป็นต้องใส่เครื่องแบบนักเรียนก็ได้ แต่เด็กซิกซ์ฟอร์มของ
อีกสัปดาห์บังคับให้ต้องใส่เครื่องแบบสุดอัปลักษณ์ สีหลักคือสีเทา
ซึ่งก็เหมาะสมกับสถานที่สุดอึมครึมแห่งนี้ดีอยู่

เมื่อเดินมาถึงตู้ล็อกเกอร์ของตัวเอง ฉันเจอกระดาดโพสท์-อิท
สีชมพูแปะอยู่ตรงประตูตู้ มีรูปวาดเป็นลูกศรชี้ไปทางซ้ายคล้ายจะ
บอกให้ลองมองไปทางนั้น ฉันหงุดหงิดแต่ก็เบือนหน้าไปทางซ้าย
เห็นกระดาดอีกแผ่นแปะอยู่บนตู้ล็อกเกอร์ที่ห่างออกไปไม่ไกล
และอีกแผ่นติดอยู่บนผนังสุดระเบียบทางเดิน เด็กคนอื่นเดินผ่าน
กระดาดเหล่านี้ไปหน้าตาเฉย จะให้ฉันพุดยังงี้ดี คนเราไม่ช่าง
สังเกตนี่นะ หรือไม่ก็ไม่ใส่ใจ ฉันพอจะเข้าใจพวกเขาอยู่บ้าง

ฉันดึงกระดาดโพสท์-อิทออกจากตู้ล็อกเกอร์ตัวเอง แล้วเดิน
ล่องลอยตามอีกแผ่นไป

บางครั้งฉันก็ชอบเติมเต็มแต่ละวันด้วยเรื่องเล็กน้อยที่คนอื่นไม่สนใจ ทำให้ฉันรู้สึกกว่าตัวเองได้ทำสิ่งสำคัญ เหตุผลหลักคือเพราะคนอื่นไม่ทำกัน

นี่ก็เป็นหนึ่งในเรื่องเหล่านั้น

บนทางเดินเริ่มมีแผ่นโพสต์-อิทติดสะเปะสะปะทั่วไปหมด

โพสต์-อิทแผ่นสุดท้ายที่ฉันเจอมีรูปลูกศรชี้ขึ้นข้างบน โดยแปะอยู่ตรงประตูห้องคอมพิวเตอร์บริเวณชั้นหนึ่งที่ปิดไม่ให้เข้า มีผ้าสีดำคลุมเหนือหน้าต่างบานประตู ห้องคอมพิวเตอร์ซี16 ห้องนี้ปิดปรับปรุงเมื่อปีที่แล้ว แต่ก็ไม่เห็นว่าจะมีใครเริ่มดำเนินการซ่อมแซมเลยสักที พุดตรงๆ เห็นแล้วทำให้ฉันรู้สึกเศร้านิดหน่อย แต่ก็เปิดประตูเข้าห้องซี16 ก่อนจะปิดประตูตามหลังอยู่ดี

หน้าต่างบานยาวแผ่นหนึ่งทอดตัวไปตลอดแนวกำแพงฝั่งหลังห้อง และคอมพิวเตอร์ทุกเครื่องที่อยู่ในห้องนี้ดูราวกับเป็นก้อนอิฐ เป็นก้อนสีเหลี่ยม ดูท่าทางว่าฉันได้ย่นเวลากลับไปช่วงยุคทศวรรษ 1990 แห่งเลย

โพสต์-อิทแผ่นสุดท้ายแปะอยู่บนผนังหลังห้อง มี URL เว็บไซต์เขียนเอาไว้ว่า

SOLITAIRE.CO.UK

โซลิเทียร์คือเกมไพ่ที่เล่นคนเดียวได้ ซึ่งฉันชอบเล่นเวลาเรียนคาบโอที
เอาจริงนะ เกมนี้ช่วยให้ฉันฉลาดขึ้นกว่าตั้งใจฟังครูสอนเสียอีก

ตอนนั้นเองใครบางคนก็เปิดประตูเข้ามา

"คุณพระช่วย คอมพิวเตอร์พวกนี้อายุรวมกันคงเยอะจนเป็น
อาชญากรรมแหง"

ฉันค่อยๆ หันกลับไปมอง

มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งยืนอยู่เบื้องหน้าประตูที่ปิดสนิท

"แทบจะได้ยินเสียงดนตรีหลอนหูเวลากดต่อเข้าอินเทอร์เน็ต
เลยเนี่ย" เขาพูดพลางกวาดตามองไปทั่วห้อง ผ่านไปหลายวินาที
เขาถึงรู้ว่าตัวเองไม่ได้อยู่ตัวคนเดียวในห้องนี้

นายคนนี้น่าตาธรรมดาสุด ไม่ใช่เหราก็จริงแต่ก็ไม่หล่อ ดู
ไม่โดดเด่น สิ่งเตะตาที่สุดบนใบหน้าเขาคือแว่นตากรอบสี่เหลี่ยม
ขนาดใหญ่หนาเตอะ คล้ายพวกแว่นสามมิติในโรงภาพยนตร์ เขา
ตัวสูงแถมมบัดข้าง มือข้างหนึ่งถือแก้วมัท อีกข้างถือแผ่นกระดาษ
กับสมุดจดตารางเรียนไว้

จังหวะที่นายคนนี้พิจารณาใบหน้าฉัน ดวงตาเขาก็ส่อง
ประกาย และฉันสาบานต่อพระเจ้าได้เลยว่าตาเขาดูขยายใหญ่ขึ้น
เป็นเท่าตัว เขากระโจนใส่ฉันเหมือนสิงโต รุนแรงเสียจนฉันสะดุด

ถอยหลังด้วยความกลัวว่าเขาอาจจะอัดฉันแบน เขาโน้มใบหน้าลงมาจนเราอยู่ห่างกันแค่ไม่กี่เซนติเมตร เมื่อเห็นเงาสะท้อนของตัวเองบนเลนส์ที่ใหญ่จนน่าหัวเราะของเขา ฉันก็เพิ่งตระหนักได้ว่าดวงตาข้างหนึ่งของเขาเป็นสีฟ้า อีกข้างสีเขียว ภาวะตาสองสีนี้เขาี่ยมกว้างเหมือนคนคลั่ง

"วิกทอเรีย สปริง!" เขาร้องออกมาพลาจขู่มือสองข้างขึ้นในอากาศ

ฉันไม่พูดหรือขยับตัว รู้สึกว่าตัวเองปวดหัว

"เธอคือวิกทอเรีย สปริง" เขาพูด ขูแผ่นกระดาษใส่หน้าฉันซึ่งเป็นรูปถ่ายของฉันทเอง ได้ภาพมีตัวอักษรขนาดจิ๋วเขียนไว้ว่า วิกทอเรีย สปริง 11เอ รูปนี้เคยติดอยู่ใกล้กับห้องพักครู สมัยอยู่เกรดสิบเอ็ดฉันเคยอาสาเป็นหัวหน้ากลุ่มโฮมรูมเพราะไม่มีใครอยากทำ หัวหน้ากลุ่มโฮมรูมทุกคนจะถูกถ่ายรูปติดบอร์ด รูปฉันน่าเกลียดมากเพราะตอนนั้นยังไม่ได้ตัดผม ฉันเลยดูเหมือนเด็กหญิงจากในเรื่อง*เดอะริง* คำสาปมรณะ อย่างกับฉันไม่มีหน้าอย่างนั้นแหละ

ฉันมองเข้าไปในดวงตาสีฟ้า "นี่นายดึงรูปออกจากบอร์ดฉันเหรอ"

เขาก้าวถอยไปเล็กน้อย ล่าถอยจากการบุกรุกพื้นที่ส่วนตัวของฉัน บนหน้าเขามีรอยยิ้มกว้างเหมือนคนโรคจิต "ฉันรับปากคนไว้ว่าจะช่วยตามหาเธอนะ" เขาใช้สมุดจดตารางเรียนตะแคง

ตัวเอง "หนุ่มผมทอง...สวมกางเกงขาเตฟ...เดินไปเดินมาอย่างกับ
ไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ไหน..."

ฉันไม่รู้จักผู้ชายสักคน ไม่ต้องพูดถึงหนุ่มผมทองใส่กางเกง
ขาเตฟเลย

ฉันยกไหล่ "นายรู้ได้ไงว่าฉันอยู่นี่"

เขายกไหล่เหมือนกัน "ไม่รู้ละสิ ที่มาห้องนี้เพราะตามลูกศร
บนประตูเข้ามา คิดว่ามันดูดีแล้ว ก็เจอเธอเฉยเลย! โชคดีที่
นี่เล่นอะไรตกดินนะว่าไหม!"

เขายกเครื่องดื่มขึ้นจิบ

"ฉันเคยเจอเธอมาก่อน" เขาบอก ใบหน้ายังเพี้ยนยิ้ม

ฉันเพิ่งรู้ว่าตัวเองกำลังมองเขาอยู่ แหงละ ถ้าเคยเห็นนาย
คนนี้ได้ตอนเดินผ่านโถงทางเดินมาก่อน ใครจะไปลืมแว่นตาอับลัษณ์
นั้นได้ลง "ฉันไม่คิดว่าเคยเจอนายที่ไหนมาก่อนหรอกนะ"

"ไม่แปลกใจ" เขาตอบ "ฉันอยู่เกรดสิบสามเพราะงั้นเธอ
ไม่เจอฉันบ่อยหรอก แล้วฉันก็เพิ่งเข้ามาเรียนที่นี่เมื่อเดือน
กันยายนที่ผ่านมา ตอนเกรดสิบสองฉันเรียนที่ทรูแฮม"

มิน่าละ เวลาสี่เดือนไม่พอจะทำให้ฉันจำหน้าใครได้หรอก

"แล้ว" เขาว่าพลางแตะแก้มของตัวเอง "เกิดอะไรขึ้นในนี้
ละเนี่ย"

ฉันเขิบไปด้านข้าง ซึ่งมีแบบขอไปยังโพสต์-อิทบนผนัง
ด้านหลังห้อง เขาเอื้อมมือไปดึงมันลงมา

"Solitaire.co.uk เหนือ น่าสนใจดีนี่ โอเค จริงๆ ฉันอยากเสนอให้ลองเปิดคอมพิวเตอร์ในนี้สักตัวแล้วเข้าเว็บดู แต่เราสองคนน่าจะหมดอายุซัีก่อนที่อินเทอร์เน็ตเอกซ์พลอเรอร์จะโหลดเสร็จซะอีก ขอวางเงินเลยว่าทุกเครื่องยังใช้วินโดวส์ 95 แน่แน่นอน"

เขานั่งลงบนเก้าอี้หมุนตัวหนึ่งแล้วจ้องมองออกไปนอกหน้าต่างยังทิวทัศน์กึ่งชานเมือง ทุกอย่างสว่างจ้ารากับกำลังลุกไหม้ คุณสามารถมองเห็นเมืองทั้งหมดไกลออกไปถึงชนบทได้เลย เขาสังเกตว่าฉันเองก็มองตามเหมือนกัน

"เหมือนวิวดีเธอออกไปเลย ว่าไหม" เขากล่าว แล้วถอนหายใจกับตัวเอง "เมื่อเช้าระหว่างมาโรงเรียน ฉันเห็นชายแก่คนหนึ่งนั่งอยู่ที่ป้ายรถเมล์กำลังฟังเพลงจากไอพอด ตบมือเบาๆ กับเข้า แหงนหน้ามองฟ้า เธอเห็นอะไรแบบนั้นบ่อยที่ไหนกัน ชายแก่ฟังเพลงในไอพอดนะ อยากรู้จ้ังว่าเขาฟังเพลงอะไร อาจเป็นเพลงคลาสสิก แต่ที่จริงแล้วอาจจะเป็นแนวไหนก็ได้ นี่นะ อยากรู้จ้ังว่าเป็นเพลงเศร้าหรือเปล่า" เขายกเท้าขึ้น วางขาไขว้กันบนโต๊ะ "แต่หวังว่าคงไม่ใช่"

"เพลงเศร้าก็เพราะดีนี่" ฉันบอก "ถ้าฟังในระดับที่พอเหมาะนะ"

เขาหมุนเก้าอี้มาทางฉันแล้วจัดเนกไทตัวเองให้ตรง

"เธอคือวิกทอเรีย สปริงตัวจริงสินะ" มันควรเป็นประโยคคำถาม แต่เขากลับพูดราวกับว่ารู้คำตอบมานานแล้ว

"ทอริ" ฉันบอกด้วยเสียงไม่ยินดียินร้ายอย่างจริงจัง "ชื่อฉันคือทอริ"

เขาล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อตัวนอก ส่วนฉันยกมือกดดอก

"เธอเคยมาห้องนี้มาก่อนไหม" เขาถาม

"ไม่เคย"

เขาพยักหน้ารับ "น่าสนใจแฮะ"

ฉันถลึงตาใส่เขาแล้วส่ายศีรษะ "อะไร"

"อะไรอะไร"

"อะไรน่าสนใจ" ฉันไม่คิดว่าตัวเองจะฟังดูไม่สนใจอะไรได้มากไปกว่านี้อีกแล้ว

"เราสองคนมาตามหาสิ่งเดียวกัน"

"แล้วสิ่งทีวาคืออะไร"

"คำตอบไงล่ะ"

ฉันเลิกคิ้วขึ้น เขาเหลือบมองฉันผ่านแว่นตา นัยน์ตาสีฟ้าของเขาชัดเจนเสียจนแทบจะเป็นสีขาว มันมีเอกลักษณ์โดดเด่นในตัวมันเอง

"ไม่คิดว่าเรื่องลึกลับน่าสนใจหรอกหรอ" เขาบอก "เธอไม่สงสัยบ้างหรือไง"

ตอนนั้นเองที่ฉันรู้ตัวว่าบางทีฉันคงไม่สงสัยเรื่องพวกนี้ รู้ตัวว่าฉันจะเดินออกจากห้องนี้โดยไม่แยแสเว็บ solitaire.co.uk หรือตาคนพูดมากน่ารำคาญคนนี้อีกเลยก็ได้

แต่เพราะฉันอยากให้เขาเลิกทำตัวเหมือนรู้ดีไปหมดทุกอย่าง
เลยรีบหยิบมือถือออกมาจากกระเป๋าเสื้อตัวนอก พิมพ์คำว่า
solitaire.co.uk เข้าไปในช่องใส่ URL แล้วเปิดเว็บเพจขึ้นมา

สิ่งที่ปรากฏบนจอเกือบทำให้ฉันหัวเราะออกมา เพราะมัน
เป็นบล็อกเปล่า เดว่าเป็นบล็อกสร้างมาแกล้งเกรียนละมัง

วันนี้ทั้งวันช่างไม่มีความหมายอะไรเลย

ฉันยื่นมือถือใส่หน้าเขา "ปริศนาคลี่คลายแล้ว พ่อเซอร์ล็อก"

ในตอนแรกเขาเอาแต่ยิ้มกว้างเหมือนฉันอำเขาเล่น แต่แล้ว
สายตาของเขาจับจ้องลงมาที่หน้าจอมือถือ เขารีบดึงมือถือออก
จากมือฉัน ท่าทีตะลึงงันไม่เชื่อสิ่งที่เห็น

"นี่มัน...บล็อกเปล่า..." เขาพูด ไม่ใช่กับฉันแต่กับตัวเอง
แล้วตอนนั้นเอง (ไม่รู้เหมือนกันว่าเกิดขึ้นได้ยังไง) ฉันรู้สึกเศร้า
เสียใจแทนเขามากๆ เพราะเขาดูเศร้าสุดๆ เขาส่ายหน้าแล้ว
ยื่นมือถือคืน ฉันไม่รู้ว่าควรทำอะไร สีหน้าเขาอย่างกับว่ามีใคร
เพิ่งตายนั่นแหละ

"คือ เอ่อ..." ฉันขยับเท้า "งั้นฉันไปเข้าโฮมรูมก่อนนะ"

"ไม่ๆ เดียวก่อน!" เขากระโดดผลุงลุกขึ้น เราเลยยืนหันหน้า
เข้าหากัน

แล้วก็นั่งเียบแบบน่าอึดอัดแทบคลั่ง

เขาหันมาจ้องมองฉัน กลับไปเพ่งที่รูปถ่าย ก่อนจะเหลือบ
มองฉันอีก แล้ววกกลับไปมองที่รูป "เธอตัดผมนี่นา!"

ฉันก็ดริมผีปาก พยายามกลืนตัวเองไม่ให้พูดประชดออกไป
"ใช่" ฉันเอ่ยอย่างจริงจัง "ใช่แล้ว ฉันตัดผม"

"ตอนนั้นผมยาวมากเลยนะ"

"ใช่ ยาวมากจริง"

"ทำไมถึงตัดละ"

ช่วงสิ้นสุดวันหยุดฤดูร้อน ฉันออกไปซื้อของแค่คนเดียว
เพราะชั้นซิกซท์ฟอর্মมีของเยอะแยะที่จำเป็นต้องใช้ พร้อมกับแม่ก็
กำลังวุ่นวายอยู่กับเรื่องของชาร์ลี ฉันแค่อยากจัดการให้เรื่องนี้
เสร็จๆไป แต่สิ่งที่ลืมไปก็คือฉันเป็นพวกซื้อของไม่เก่งเลย กระเป๋า
นักเรียนใบเก่าของฉันทั้งเน้าทั้งขาด เลยลองเดินเข้าร้านดีๆ อย่าง
รีเวอร์ไอส์แลนด์ ซารา เออร์บันเอาต์ฟิตเตอร์ส แมงโก และ
แอ็กเซสซอไรซ์ แต่กระเป๋าสวยๆ ราคาใบละตั้งห้าสิบปอนด์ เลย
ตัดสินใจขอผ่านดีกว่า จากนั้นฉันก็ลองดูพวกร้านที่ราคาย่อมเยา
ลงมาอย่างนิวลुक ไพรมาร์ก เอชแอนด์เอ็ม แต่ไม่มีกระเป๋แบบที่
ฉันถูกใจสักใบ เลยเอาแต่เดินเข้าออกร้านขายกระเป๋าทุกร้านเป็น
รอบที่ล้นๆ ก่อนจะออกมานั่งสติแตกเล็กน้อยบนม้านั่งของร้าน
คอสตาคอฟฟี่กลางศูนย์การค้า ฉันคิดถึงเรื่องการเริ่มเรียนเกรด
สิบสองกับทุกสิ่งที่ต้องทำ การที่ต้องเจอคนใหม่ๆ ที่อาจต้องเจอ
และคนที่อาจต้องคุยด้วย จากนั้นจึงเห็นเงาสะท่อนของตัวเองบน
กระจกร้านวอเตอร์สโตนส์ เลยรู้ตัวว่าใบหน้าส่วนใหญ่ของตัวเอง
ถูกผมบังมิด แล้วใครที่ไหนกันจะอยากคุยกับตัวฉันในสภาพนี้

ตอนนั้นเองที่ฉันเริ่มรู้สึกได้ถึงเส้นผมบนหน้าผาก ข้างแก้ม รู้สึกได้ถึงเส้นผมที่ติดหนึบอยู่บนไหล่และหลัง รู้สึกได้ว่าพวกมันกำลังเลื้อยไปมาบนตัวฉันเหมือนหนอน พยายามทำให้ฉันขาดอากาศหายใจตาย ฉันเริ่มหายใจถี่ขึ้น เลยพุ่งตรงไปที่ร้านตัดผมที่ใกล้ที่สุด และขอให้ช่างตัดเอาผมออกจากไหล่กับหน้าของฉัน ช่างตัดผมไม่ยอมทำแต่ฉันยืนยันว่าจะตัดให้ได้ ฉันเลยใช้เงินที่จะมาซื้อกระเป๋านักเรียนไปกับการตัดผมนี้แหละ

"ก็แค่อยากไว้ผมสั้นลงเฉยๆ" ฉันตอบ

เขาก้าวเข้ามาใกล้ขึ้น ฉันขยับถอยหลัง

"เธอน่ะ" เขาพูด "ไม่เคยพูดในสิ่งที่ตัวเองรู้สึกจริงๆ ใช่มั้ยล่ะ"

ฉันหัวเราะอีกครั้ง ถึงจะเป็นเสียงอากาศที่ดันออกมาอย่างน่าสมเพชก็จริง แต่สำหรับฉันแล้วถือว่าเป็นเสียงหัวเราะ "นี่นายเป็นใครกันแน่"

เขาตัวแข็ง เอนตัวไปข้างหลัง และกางแขนออกราวกับตัวเองเป็นพระคริสต์เสด็จกลับมา ก่อนจะประกาศด้วยเสียงทุ้มต่ำกังวานว่า "ฉันชื่อไมเคิล โฮลเดน"

ไมเคิล โฮลเดน

"แล้วเธอล่ะเป็นใคร วิกทอเรีย สปริง"

ฉันคิดไม่ออกว่าจะตอบยังไงดี เพราะนี่แหละคือคำตอบที่แท้จริงของฉัน เป็นคนไม่สำคัญ เป็นได้แค่หลุม เป็นได้แค่ความว่างเปล่า ไม่สลักสำคัญอะไรเลย

จู่ๆ เสียงของครูเคนต์ก็ดังออกมาจากลำโพง ฉันหมุนตัวแล้ว
หันไปมองลำโพงที่เสียงของครูดังก้องออกมา

"ขอให้เด็กชั้นซิกซ์ท์ฟอร์มทุกคนมาที่ห้องนั่งเล่นรวมเพื่อ
เข้าร่วมการประชุมสั้นของชั้นซิกซ์ท์ฟอร์มเดี๋ยวนี้"

เมื่อฉันหันกลับมาอีกครั้ง ทั้งห้องก็ว่างเปล่าเสียแล้ว ฉัน
ถูกตรึงอยู่กับพื้นพรม พอคลีฟามี้ออกก็เห็นแผ่นโพสต์-อิท
SOLITAIRE.CO.UK อยู่ข้างใน ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าแผ่นกระดาษ
ย้ายตัวเองจากมือของไมเคิล โฮลเดนมาอยู่ในมือฉันตอนไหน
แต่ตอนนี้มันอยู่กับฉัน

แล้วก็นั่นแหละ ฉันคิดว่านะ
ที่น่าจะเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องนี้

สอง

เด็กวัยรุ่นที่โรงเรียนฮิกส์ส่วนใหญ่เป็นพวกเง่าที่ไร้จิตวิญญาณ คนอื่นว่าเง่ากว่าตาม ฉันได้รวมตัวเองเข้าไปอยู่กับกลุ่มเด็กผู้หญิง กลุ่มเล็กๆ ที่ฉันมองว่าเป็นพวก 'คนดี' แต่บางครั้งก็ยังรู้สึกว่าคุณอาจเป็นคนเดียวที่มีสติเหมือนตัวละครหลักในวิดีโอเกม ส่วนคนอื่นเป็นตัวประกอบที่คอมพิวเตอร์ประมวลผลขึ้นมาที่ได้แค่เพียงไม่กี่อย่าง เช่น 'เริ่มบทสนทนาไร้ความหมาย' และ 'กอดกัน'

อีกอย่างเกี่ยวกับวัยรุ่นที่ฮิกส์และอาจจะรวมถึงวัยรุ่นแทบทุกคนด้วยคือพวกเขาใช้ความพยายามแค่เศษเสี้ยวกับแทบทุกเรื่อง ฉันไม่คิดว่าเป็นเรื่องแย่มาก เพราะยังมีเวลาที่พวกเราต้อง 'พยายาม' อีกมากในชีวิตนี้ แถมการพยายามมากเกินไปตั้งแต่

อายุแค่นี้ก็สิ้นเปลืองพลังงานโดยใช้เหตุ เราอาจเก็บพลังงานไว้ทำเรื่องดีงามอย่างอื่น เช่น นอนหลับ กิน และดาวน์โหลดเพลงเถื่อนแทนดีกว่า ฉันเองก็ไม่ได้พยายามอย่างหนักเวลาทำอะไรสักอย่างเหมือนกับคนอื่น ๆ อีกมากมายนั่นแหละ การเดินเข้ามาในห้องนั่งเล่นรวมแล้วถูกวัยรุ่นเป็นร้อยที่กำลังนั่งเหมะอยู่บนเก้าอี้บนโต๊ะ และบนพื้นพูดทักทายไม่ใช่สถานการณ์ไม่ปกติหรอก

ครูเคนต์ยังไม่เข้า ฉันเลยเดินไปหาเบกกีกับชาวแก๊งเราที่มุมห้องฝั่งโต๊ะคอมพิวเตอร์ พวกเธอกำลังถกกันว่าไมเคิล เซรา มีเสน่ห์จริงหรือเปล่า

"ทอริ ทอริ ทอริ" เบกกีตะแคงฉันเบา ๆ เข้าไปมา "เข้าข้างฉันที เคยดูเรื่องจูโน¹ ไช้ไหม คิดว่าเขาน่ารักหรือเปล่า" เธอตอบฝ่ามือเข้ากับแก้มตัวเอง นัยน์ตาเหมือนจะเหลือกขึ้น "หนุ่มเองะจะนะหล่อที่สุดเลยว้าไหม"

ฉันวางมือลงบนไหล่ของเธอ "ใจเย็นนะรีเบกกา ทุกคนเขาไม่ได้รักเซราแบบที่เธอรักหรอก"

เธอเริ่มพลาบเรื่องสกอตต์ ฟิลกริม กับศึกโค่นก๊กเก่าเขย่าโลก² แต่ฉันไม่ได้ตั้งใจฟัง ไมเคิล เซราไม่ใช่ไมเคิลคนที่ฉันกำลังนึกถึง ฉันจึงขอตัวออกจากวงสนทนาแล้วเดินสำรวจห้องนั่งเล่นรวม ไช้ ถูกต้อง ฉันกำลังมองหาไมเคิล โฮลเดน

¹ ภาพยนตร์ *Juno* (2007)

² ภาพยนตร์ *Scott Pilgrim vs. the World* (2010)

ถึงตอนนี้ฉันยังไม่แน่ใจว่าทำไมถึงมองหาเขา แต่จากที่ฉันเคยเกริ่นไว้ ฉันไม่ใช่คนที่จะสนใจอะไรมากนัก ยิ่งเรื่องคนยิ่งแล้วใหญ่ แต่มันน่าหงุดหงิดที่มีคนนึกอยากชวนคุยแล้วจู่ๆ ก็หายตัวไปแบบนี้ละสิ

มันเสียมารยาทรู้ไหม

ฉันเดินผ่านเด็กที่จับกันเป็นกลุ่มๆ ในห้องนั่งเล่นรวม อย่างกับเรื่องไฮสคูลมิวสิคัล มือถือไม้ค้ำ หัวใจบึ้งรัก³ เสียจริง แต่ก็เพราะมีอยู่จริงนี่แหละถึงได้ซ้าซากอย่างที่เป็นอยู่ในโรงเรียนหญิงล้วนอย่างนี้ คุณแทบจะเดาได้เลยว่าในแต่ละชั้นปีจะถูกแบ่งออกเป็นสามประเภทหลักๆ ตามนี้

1. กลุ่มสาวป๊อปผู้สูงส่งกับเหล่าหนุ่มเท่จากโรงเรียนชายล้วน ใช้บัตรปลอมเข้าผับ ถ้าพวกเธอไม่ดีใจหายก็จะร้ายนรกแตกกับคุณ และไม่ว่าจะทางไหนต่างก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่างที่ควบคุมไม่ได้เลยสักนิด น่ากลัวชะมัด
2. กลุ่มสาวผู้มีความสุขดีกับการเป็นเด็กเนิร์ดหรือเจ๋มอย่างที่เราเคยเป็น ซึ่งบางคนอาจตีความไปว่า 'แปลก' แต่ฉันออกจะชื่นชมพวกเธอ เพราะกลุ่มนี้

³ ภาพยนตร์ *High School Musical* (2006)

ไม่สนใจสักนิดว่าใครจะคิดยังไงกับตัวเอง พวกเธอ
สนุกไปกับงานอดิเรกเฉพาะกลุ่มและใช้ชีวิตแบบที่
ชอบ ดีแล้วละ

3. เหล่าสาว 'ปกติทั่วไป' คงเป็นพวกที่อยู่ตรงกลาง
ระหว่างสองกลุ่มแรก ซึ่งอาจหมายความว่าพวกเธอ
เก็บกอดลักษณะนิสัยที่แท้จริงของตัวเองเอาไว้เพื่อ
ต้องเข้าสังคม แล้วพอเรียนจบถึงจะได้หลุดสว่าง
แล้วกลายเป็นคนน่าสนใจเสียที่ โรงเรียนนี้มันนรก
จริงๆ

ไม่ได้หมายความว่าเด็กทุกคนจะจัดเข้าประเภทใดประเภทหนึ่ง
ได้ทั้งหมดหรอก ฉันชอบที่มีข้อยกเว้นเพราะฉันเกลียดการมีอยู่
ของกลุ่มเหล่านี้ ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองจัดอยู่ในกลุ่มไหน คิดว่า
คงจะอยู่กลุ่มที่สามเพราะแก๊งเราจัดอยู่ในกลุ่มนั้นแน่นอน แต่ก็อีก
นั่นแหละ ฉันไม่ค่อยรู้สึกที่ตัวเองเหมือนกับชาวแก๊งเราสักเท่าไร
ฉันไม่รู้สึกที่ตัวเองเหมือนใครเลยสักคน

ฉันเดินวนรอบห้องอีกสามสี่รอบ ก่อนจะสรุปได้ว่าเขาไม่อยู่
ในห้อง เอาเถอะ บางทีฉันอาจจินตนาการไม่เคล ไฮลเดนขึ้นมาเอง
อย่างกับว่าฉันสนใจอย่างนั้นแหละ ฉันเดินกลับไปยังมุมที่แก๊งเรา
นั่งอยู่ ทردادตัวลงนั่งบนพื้นใกล้กับเท้าเบาก็แล้วหลับตาลง

*

ประตูห้องนั่งเล่นรวมเหวี่ยงเปิดออกเมื่อครูเคนต์ รองผู้อำนวยการโรงเรียนก้าวอาดๆ ผ่านฝูงชนเข้ามา ตามติดด้วยลิ่วล้ออย่างครูสตราสเซอร์ ผู้ที่ดูหน้าแล้วคงอายุมากกว่าพวกเราไม่เกินห้าปีแน่ๆ แล้วก็ประธานนักเรียนของเรา เซลดา (ไม่ได้ล้อเล่นนะ ชื่อเธอเท่ขนาดนั้นเลย) ครูเคนต์เป็นที่รู้จักกันดีว่าเขาหน้าตาละม้ายคล้ายแอลัน ริกแมนอย่างมาก และน่าจะเป็นครูเพียงคนเดียวในโรงเรียนละม้ายที่มีความรู้จริง ๆ เขาเป็นครูวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งฉันเรียนด้วยมาห้าปีแล้ว เราจึงรู้จักกันดีพอสมควร ถึงจะฟังดูแปลกนิดหน่อยก็เถอะ โรงเรียนเรามีผู้อำนวยการใหญ่คือครูเลอแมร์ เป็นที่ลือกันให้แซ่ดว่าจริง ๆ แล้วเป็นสมาชิกพรรครัฐบาลฝรั่งเศส ซึ่งก็พอจะอธิบายได้ว่าทำไมเธอถึงไม่เคยปรากฏตัวในโรงเรียนที่ตัวเองต้องดูแลเลยสักครั้ง

"ครูขอความสงบหน่อย" ครูเคนต์พูด ยืนอยู่เบื้องหน้ากระดานอัจฉริยะ ซึ่งเขานอยู่ติดผนังได้คำขวัญประจำโรงเรียนเราที่กล่าวไว้ว่า *Confortamini in Domino et in potentia virtutis eius* (จงมีกำลังใจขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้าและในอำนาจอันทรงพลังของพระองค์) คลื่นมหาชนในเครื่องแบบสีเทาหันไปมองเขา ครูเคนต์เงิบอยู่ครู่หนึ่ง เขาทำอย่างนี้ประจำ

เบกก็กับฉันยิ้มกว้างให้กันแล้วเริ่มนับวินาทีในใจ เป็นเกมที่เราสองคนเล่นกัน จำไม่ได้ว่าเริ่มตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่ทุกครั้งที่ต้องเข้าชุมนุมหรือประชุมชั้นซิกซ์ท์ฟอร์มหรืออะไรก็ตาม พวกเราจะนับ

เวลาที่ครูเคนต์เงยบเสียง สถิติสูงสุดตอนนี้อยู่ที่เจ็ดสิบเก้าวินาที
ไม่ได้ล้อเล่นนะ

ระหว่างที่นับถึงวินาทีที่สิบสอง ครูเคนต์เผยอริมฝีปากขึ้น
จะพูด —

มีเสียงดนตรีดังขึ้นจากลำโพง

เป็นเพลงธีมของดาร์ท เวเดอร์จากสตาร์ วอร์ส

ความกระอักกระอ่วนใจปกคลุมเด็กชั้นซิกซ์ฟอร์ม์ในทันที
หลายคนสับสนไปมา กระซิบกระซาบกัน สงสัยว่าทำไม
ครูเคนต์ถึงเปิดเพลงจากลำโพง และทำไมต้องเป็นสตาร์ วอร์ส
บางทีเขาอาจจะอยากสั่งสอนเราเรื่องการสื่อสารให้ชัดเจน หรือ
เรื่องความมูมานะ หรือการเห็นอกเห็นใจและเข้าใจผู้อื่น หรือทักษะ
การพึ่งพาตัวเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่มักถูกกล่าวถึงแทบทุกครึ่งเวลา
ประชุม หรือบางทีเขาอาจจะพยายามชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของ
ภาวะผู้นำ จังหวะนั้นเองที่ภาพหลายภาพปรากฏขึ้นบนจอทาง
ด้านหลังคร พวกเราถึงรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

ภาพแรกเป็นรูปหน้าครูเคนต์ถูกตัดต่อแทนหน้าโยดา แล้วก็
รูปครูเคนต์เป็นเจ้าบ่าว เดอะฮัตต์

แล้วก็ป็นรูปเจ้าหญิงเคนต์ในชุดบิกินี่สีทอง

เด็กชั้นซิกซ์ฟอร์ม์ทุกคนพร้อมใจกันระเบิดหัวเราะออกมา
อย่างสุดกลั้ว

ครูเคนต์ตัวจริงเริ่มหน้าเสียแต่ข่มอารมณ์ไว้ ก่อนเดินบึงบึง

ออกจากห้องไป ทันทีที่ครูสตราสเซอร์เดินตามออกไป เด็กนักเรียนก็เริ่มกระจายตัวไปกลุ่มนั้นกลุ่มนี้ กระซิบกระซาบว่า สายตาของครูเคนต์ตอนเห็นรูปตัวเองเป็นนาตาลี พอร์ตแมน ถูกตัดต่อให้ทาหน้าขาว ทำผมอลังการสวยหรูเป็นอย่างไร ฉันเองก็ต้องยอมรับว่ามันตลกพอตัว

หลังจากที่เคนต์/ดาร์ท มอลหายวับไปจากหน้าจอ และเพลงออร์เคสตราบรรเลงถึงช่วงโคลแม็กซ์ที่ดังออกมาจากลำโพงเหนือหัวพวกเรา ข้อความต่อไปนี้ก็ปรากฏขึ้นบนกระดานอัจฉริยะ

SOLITAIRE.CO.UK

เบกกี้รีบเปิดคอมพิวเตอร์เข้าเว็บดังกล่าว และสาว ๆ แก๊งเราก็อมล้อมวงกันเพื่อดูหน้าจอ ในบล็อกเกรียนมีโพสต์ถูกอัปโหลดขึ้นมาหนึ่งโพสต์เมื่อสองนาทีก่อน เป็นรูปของครูเคนต์จ้องมองไปทางกระดานพลาสม่าอารมณ์หัวเสีย

กลุ่มเราเริ่มถกกัน คนอื่นก็ด้วย ส่วนฉันนั่งอยู่เฉยๆ

"คงมีคนคิดว่าตัวเองฉลาด" เบกกี้ส่งเสียงขึ้นจุมูก

"แหม มันก็เฉียบตือออก" อีเวลินพูด ปมที่ตัวเองต้องเด่นดังกว่าคนอื่นที่ฝังตัวมานานของเธอไหลมาตกทายตามปกติ "ได้เอาคืนพวกผู้มีอำนาจนี่นา"

ฉันส่ายหน้าเพราะไม่มีอะไรเฉียบเลยสักนิด ถ้าไม่นับทักษะ

ของเจ้าของรูปที่เปลี่ยนเอาหน้าครูเคนต์ไปตัดต่อใส่หน้าโยดาได้
พรสวรรค์ทางโฟโตช็อปชัด ๆ

ลอเรนยิ้มกว้างแก้มแทบฉีก ลอเรน โรมิลลีเป็นสาวที่
สุขุมหรือเวลาเข้าสังคม แล้วก็ดูจะชอบเรื่องโกลาหล "เคาได้เลยว่า
คงมีคนเอารูปไปลงในไอจีแล้วแหง ฟีดทวิตเตอร์ฉันต้องแตกแน่"

"ฉันต้องถ่ายรูปนี้ไปลงไอจีตัวเองมั้ง" อีเวลินพูดต่อ "น่าจะ
ได้ผู้ติดตามเพิ่มอีกสองสามพันแหง"

"พอเถอะน่า อีเวลิน" ลอเรนส่งเสียงขึ้นจุก "เธอดัง
ในอินเทอร์เน็ตอยู่แล้วนี่"

คำพูดนั้นทำให้ฉันหัวเราะ "ลงรูปน้องหมาเธออีกสักรูปสิ
อีเวลิน" ฉันเอ่ยเสียงเบา "รูปเก่ามีคนกดถูกใจตั้งสองหมื่นกว่าครั้ง
ไม่ใช่หรอ"

มีแต่เบกกีที่ได้ยินฉัน หันมายิ้มกว้างให้ ฉันส่งยิ้มกว้างกลับ
ซึ่งเป็นเรื่องดีละมั้ง เพราะฉันแทบไม่เคยคิดจะพูดอะไรตลก ๆ
ออกมาเลย

แล้วก็นั่นแหละ พวกเราพูดเรื่องนั้นกันแค่นั้น

สิบนาทีก็ลืมหืมหมดแล้ว

ขอบอกตามตรงนะ การเล่นพิเรนทร์แบบนี้ทำให้ฉันรู้สึก
แปลก ๆ สาเหตุหลักก็เพราะสมัยเด็กฉันเคยคลั่ง *สตาร์ วอร์ส*
หัวปักหัวปำ ถึงจะไม่ได้ดูหนังในจักรวาลนี้มาสักพักแล้วก็จริง
แต่พอได้ยินเพลงก็เลยรู้สึกเหมือนได้รำลึกความหลัง ไม่รู้สิ

เหมือนกับว่ามีอะไรบางอย่างติดอยู่ในใจ

โธ้ย อ่อนไหวขึ้นมาเลยแฮะ

เชื่อเลยว่าใครก็ตามที่เป็นตัวตั้งต้นเรื่องนี้คงปลื้มใจตัวเอง
มากแหง รู้สึกเกลียดหน้าคนพวกนี้ขึ้นมาเลย

ห้านาที่ต่อมา ขณะที่ฉันกำลังจะผล็อยหลับ เอนศีรษะซบอยู่กับ
โต๊ะคอมพิวเตอร์ สองแขนล้อมกรอบหน้าตัดขาดจากการมี
ปฏิสัมพันธ์ใดๆ กับมนุษย์ จู่ๆ ก็มีคนตอบว่าฉัน

ฉันสะดุ้งขึ้นทั้งตัวแล้วเหลือบมองไปยังทิศทางที่มีคนตอบว่า
เบกก็มองฉันด้วยสายตาแปลกประหลาด ปอยผมสีม่วงลู่ลงเคลีย
รอบใบหน้า เธอกะพริบตา

"ว่าไง" ฉันถาม

เธอชี้ไปทางด้านหลังของตัวเอง ฉันจึงมองตาม

มีผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้น ดูตกประหม่า ใบหน้าดูคล้าย
กำลังยิ้มแย้มๆ ฉันเพิ่งรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่สมองกลับไม่ค่อย
อยากยอมรับว่าเกิดขึ้นจริง ฉันจึงเผยอริมฝีปากแล้วปิดปากสนิท
อยู่สามรอบก่อนจะพูดออกไปว่า

"พระเจ้าช่วย"

ผู้ชายคนนั้นก้าวเข้ามาหาฉัน

"วิ...วิกทอเรีย"

หากไม่นับคนที่เพิ่งรู้จักสุดๆ ร้อนๆ อย่างไมเคิล โฮลเดน

มีแค่สองคนในชีวิตที่เรียกฉันว่าวิกทอเรีย คนหนึ่งคือชาร์ลี และอีกคนคือ

"ลูคัส ไรอัน" ฉันกล่าว

ฉันเคยรู้จักเด็กผู้ชายชื่อลูคัส ไรอัน เขาขี้แยแต่ชอบไปเกม่อนมากพอๆ กับฉัน ซึ่งคงเป็นสาเหตุที่ทำให้เราเป็นเพื่อนกัน ครั้งหนึ่งเขาเคยบอกฉันว่าเมื่อโตขึ้น เขาอยากอาศัยอยู่ในฟองสบู่ยักษ์ เพราะจะบินไปที่ไหนก็ได้ ได้เห็นทุกสิ่งทุกอย่าง ฉันตอบไปว่าฟองสบู่คงเป็นบ้านที่แย่มากๆ เพราะด้านในกลวงเปล่า เขาเคยให้พวงกุญแจแบบแมนเป็นของขวัญวันเกิดตอนอายุแปดขวบกับฉัน พออายุเก้าขวบก็ให้หนังสือ*วิธีวาดมังกรญี่ปุ่น* เมื่อตอนสิบขวบเป็นการ์ดโปเกมอน ส่วนตอนอายุสิบเอ็ดให้เสื้อยืดพิมพ์รูปเสื้อ

ฉันถึงกับต้องมองหน้าเขาอีกรอบ เพราะตอนนี้โครงหน้าเปลี่ยนรูปไปไม่เหลือเค้าเดิม เขาเคยตัวเล็กกว่าฉัน แต่ตอนนี้ตัวสูงกว่าอย่างน้อยหนึ่งช่วงศักระ แน่นอนว่าเสียงแตกแล้วด้วย ฉันเริ่มมองหาสิ่งที่ยังเหมือนกับลูคัส ไรอันวัยสิบเอ็ดปีคนเดิม แต่เท่าที่หาได้มีแค่เรือนผมสีอมเทา ร่วงผมกะหร่อง และสีหน้ากระอักกระอ่วนใจ

อีกอย่างเขาคือ 'หนุ่มผมทองใส่กางเกงขาเดฟ' คนนั้นแหละ "พระเจ้าช่วย" ฉันเอ่ยซ้ำ "ไง"

เขายิ้มแล้วหัวเราะ ฉันจำเสียงหัวเราะนี้ได้ เป็นเสียงในอก

หัวเราะในอก

"โง่!" เขาพูด ยิ้มกว้างกว่าเดิมด้วยรอยยิ้มเป็นสุขและดูสงบ
ฉันหลุดลุกจากเก้าอี้อย่างแรงแล้วมองเขาหัวจดเท้า เป็นเขา
ตัวจริงเสียงจริงเสียด้วย

"เป็นนายจริง ๆ ด้วย" ฉันพูดพลางห้ามตัวเองไม่ให้เอื้อมมือ
ออกไปแตะไหล่เขา แค่อยากตรวจดูให้แน่ใจว่าเขามีตัวตนจริง
หรือเปล่าก็เท่านั้น

เขาหัวเราะจนตาหยี "ฉันจริง ๆ!"

"แล้ว...ใคร...ยังโง่เนี่ย"

สีหน้าเขาเริ่มดูขัดเขิน ฉันจำได้ว่าเขามักเป็นแบบนี้แหละ
"ฉันย้ายจากทรูแฮมหลังจบเทอมที่แล้ว" เขาบอก "รู้ว่าเธอเรียน
ที่นี่ ก็เลย..." เขาขยับคอเสื้อ จำได้ว่าเขาเคยทำแบบนี้มาก่อน
เหมือนกัน "เอ่อ...แค่คิดว่าอยากตามหาเธอนะ ก็ฉันไม่มีเพื่อน
เรียนที่นี่ ก็เลย เอ่อ นั่นแหละ หวัดดี"

ฉันคิดว่าคุณควรรู้ไว้ด้วยว่าฉันห่วยแตกเรื่องผูกมิตร สมัย
เรียนประถมก็ไม่เว้น ฉันหาเพื่อนได้แค่คนเดียวตลอดระยะเวลา
เจ็ดปีแห่งการถูกสังคมปฏิเสธอย่างน่าอับอาย ขณะที่ชีวิต
วัยประถมไม่ใช่ช่วงเวลาที่จะเลือกจดจำสักเท่าไร ก็มีสิ่งดีๆ
สิ่งหนึ่งที่คอยช่วยให้ฉันก้าวต่อไปได้คือมิตรภาพอันเจียบจันระหว่าง
ฉันกับลูคัส ไรอัน

"ว้าว" เบกก็ผู้อยู่ห่างจากการหาเรื่องเม้าท์ในอนาคตไม่ได้

เอ๋ยซ์ด "พวกเธอสองคนรู้จักกันได้ยังไงเธอ"

ตอนนี้ฉันคือคนที่เริ่มรู้สึกกระอักกระอ่วนบ้างแล้ว แต่ลูคัสอาการหนักกว่าฉันอีก เขาหันไปหาเบกกี ใบหน้าเริ่มแดงอีกครั้ง ฉันแทบจะรู้สึกอายแทนเขาขึ้นมา

"รู้จักกันตั้งแต่ตอนประถม" ฉันตอบ "เราเคยเป็นเพื่อนสนิทกัน"

คว่ำที่กันมาอย่างดีของเบกกีเลิกขึ้นสูง "ไม่จริงงงอะ" เธอมองเราสองคนอีกครั้งก่อนจะจับจ้องที่ลูคัส "งั้นฉันคงเป็นตัวแทนของนายสินะ ฉันชื่อเบกกี" เธอผายมือไปรอบตัว "ยินดีต้อนรับสู่ดินแดนแห่งการถูกกดขี่"

ลูคัสพึมพำด้วยเสียงเบาหวิว "ฉันลูคัส"

เขาหันกลับมาทางฉัน "เรามาคุยกันเถอะ" เขาบอกเวลามีตราบภาพกลับมาตติเป็นความรู้สึกแบบนี้หรือเปล่า

"ได้..." ฉันบอก ความตกใจทำเอาลิ้มภาษาพูดไปชั่วขณะ "ได้สิ"

เด็กนักเรียนเริ่มสลายตัวออกจากประชุมชั้นซิกซ์ท์ฟอรัม เพราะถึงเวลาเข้าเรียนคาบหนึ่งแล้ว อีกทั้งไม่มีใครคนไหนกลับเข้ามาห้องนั่งเล่นรวมสักคน

ลูคัสพยักหน้าให้ฉัน "เอ่อ ฉันไม่อยากไปเข้าคาบแรกสายวันนี้ทั้งวันคงเป็นวันที่น่าอายแบบนี้แหละเนอะ แต่ไว้คุยกันใหม่"

เร็ว ๆ นี้ได้ไหม เดี่ยวฉันหาเธอในเฟซบุ๊กเอง"

เบกก็จ้องด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความไม่อยากจะเชื่ออย่างยิ่ง ระหว่างที่ลึกลับเดินจากไป ก่อนจะคว้าหมับเข้าที่ไหล่ของฉันทัน "เมื่อกี้ ทอริเพิ่งพูดกับเด็กผู้ชาย ไมลี้ ทอริตอบทสนทนาได้ด้วยตัวเอง นี่ประทับใจจนน้ำตาจะไหลแล้วนะ"

"เอาน่า" ฉันทะแอะไหล่เธอ "เข้มแข็งไว้ เดียวก็ผ่านไปได้อ"

"ฉันภูมิใจในตัวเธอมากนะ รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคุณแม่ ปลอบปลื้มลูกสาวเลย"

ฉันทงเสียงขึ้นจุมก "ฉันตอบทสนทนาเองได้น่า คิดว่าที่กำลังทำอยู่เนี่ยคืออะไรละ"

"ก็ฉัน เป็นช้อยกเว้นไง กับคนอื่นนะเธอก็พูดเก่งพอๆ กับ กล่องกระดาดานั่นแหละ"

"ฉันสงสัยฉันจะเป็นกล่องกระดาดาละมั้ง"

เราทั้งคู่หัวเราะ

"ตลกดีแะ...เพราะเป็นเรื่องจริงเลยละ" ฉันทุดแล้วหัวเราะ อีกรอบ แต่ในใจไม่ได้หัวเราะตามไปด้วยหรอก ฮ่า ๆ ๆ

สาม

สิ่งแรกที่ฉันทำเมื่อกลับถึงบ้านหลังเลิกเรียนคือล้มตัวลงนอนบนเตียง แล้วเปิดแลปท็อปของตัวเอง เป็นอย่างนี้ประจำทุกวัน ถ้าวันไหนที่ไม่ได้ไปโรงเรียน รู้ไว้ได้เลยว่าแลปท็อปจะต้องอยู่ในรัศมีสองเมตรไม่ห่างไปจากหัวใจฉัน แลปท็อปนี้แหละคือคู่ชีวิตของฉันเอง

ช่วงไม่กี่เดือนที่ผ่านมา ฉันเริ่มตระหนักว่าตัวเองเหมือนเป็นบล็อกมากกว่าเป็นคนจริงๆ เสียอีก ไม่รู้ว่าตัวเองเริ่มเขียนบล็อกตั้งแต่ตอนไหน ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่และทำไมถึงได้สมัครเว็บไซต์นี้ แต่ดูเหมือนว่าฉันจะจำสิ่งที่ตัวเองเคยทำก่อนเริ่มเขียนบล็อกไม่ได้เลย แล้วก็ไม่ว่าจะทำยังไงต่อถ้าลบมันทิ้ง ฉันเสียใจอย่างสุดซึ้งที่